Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 247 960 van 21 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat G. JORDENS**
Wynantsstraat 23
1000 Brussel

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat G. JORDENS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 5 augustus 2019 België binnen met een identiteitskaart en verzoekt op 20 augustus 2019 om internationale bescherming. Op 7 september 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 9 september 2020 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"*A. Feitenrelaas*

U verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Merida en de Venezolaanse nationaliteit te bezitten.

U was reddingswerker/ambulancier voor de civiele bescherming. U en uw collega's waren apolitiek en neutraal, maar kwamen onder andere tussen bij betogingen om de eerste hulp toe te dienen aan slachtoffers. In de periode april - mei 2017 waren er zeer veel manifestaties in Merida. Op een bepaald moment werd in april 2017 waren er mannen met bivakmutsen de ambulance binnengekomen om te zeggen dat u en uw collega's geen mensen mochten helpen.

Op 24 april 2017 was u aanwezig met uw collega's om hulp te bieden bij een manifestatie. Er werden schoten gelost en twee personen raakten gewond. U voelde zich in gevaar. Op 8 mei 2017 was de laatste heel grote betoging in Merida. U voelde zich bedreigd en begon uw vertrek te plannen.

U besloot op 22 februari 2018 te vertrekken richting Peru, waar u allerlei jobs uitoefende om geld te sparen voor uw definitief vertrek naar Europa. Uiteindelijk verliet u Peru in augustus 2019 om hier een verzoek om internationale bescherming in te dienen op 20 augustus 2019.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw paspoort, uitgereikt op 4 september 2015, uw identiteitskaart, uitgereikt op 21 maart 2012, uw werkbadge en een bewijs van afgelegde studies.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus u niet kan worden toegekend. De subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet, kan u evenmin worden toegekend.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u uitdrukkelijk verklaart nooit politiek actief te zijn geweest en nooit problemen te hebben gekend met de politie of de overheid in Venezuela (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8). U zou ook nooit actief hebben deelgenomen aan een manifestatie en hierbij verklaart u nogmaals niet in politiek geïnteresseerd te zijn (persoonlijk onderhoud CGVS, p.9).

U stelt alleen dat door de aard van uw werk en uw aanwezigheid in de buurt van manifestaties u zou zijn bedreigd 'door de groep die voor het regime vuile klusjes opknapte en die dachten dat jullie voor de oppositie waren' (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5)

Dit is echter een blote bewering die u geenszins kan staven met feitenmateriaal. U haalt een aantal feiten aan die zouden zijn gebeurd in de periode april-mei 2017 toen het aantal manifestaties in de stad Merida een culminatiepunt bereikte.

Zo stelt u dat mensen in bivakmutsen zouden gezegd hebben dat jullie geen slachtoffers mochten helpen en was het tevens zo dat jullie in de buurt waren toen twee toevallige passanten bij een manifestatie werden neergeschoten (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7). Dat u in de buurt was en dat u zich daardoor bedreigd voelde, wil nog geenszins zeggen dat het geweld persoonlijk tegen u gericht was.

U verklaart terloops ook dat u zou bedreigd geweest zijn per SMS, maar legt hierover geen verdere verklaringen af (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7).

Bijkomend dient nog te worden opgemerkt dat de manifestaties zich afspeelden in de periode april-mei 2017 en dat de laatste grote manifestatie plaatsvond op 8 mei 2017. De traumatische gebeurtenissen

waaraan u mogelijks werd blootgesteld en die het gevolg waren van de algemene sfeer van politieke onrust in het land, vonden allemaal plaats in deze tijdsspanne.

Nadien kende u geen problemen meer of haalde u alleszins geen persoonlijke problemen meer aan. U stelt enkel dat u en twee collega's besloten om het land te gaan omdat u vreesde voor uw leven. Ze zagen u en uw collega's niet meer als mensen die hun werk deden, maar als tegenstanders van de regering (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7).

Dat u dus persoonlijk geviseerd zou zijn is een bewering die niet gestaafd wordt met feiten. U kon het land zonder problemen verlaten, met een geldig paspoort. U kende geen problemen aan de grensovergangen en kon nog een jaar probleemloos verblijven in Peru met een werkvergunning. Op geen enkel moment zijn er indicaties dat u in een negatief daglicht zou staan van de Venezolaanse overheid of aanverwante organisaties (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7-8).

Tenslotte dient er ook nog te worden opgemerkt dat de werkbadge die u neerlegt niet als afdoende bewijs kan gelden dat u in 2017 nog werkzaam zou zijn geweest voor de civiele veiligheid, daar deze badge een geldigheidsduur heeft tot 31 december 2014 (zie groene farde, document 3).

Uit voorafgaande kan worden afgeleid dat u niet persoonlijk vervolgd werd in Venezuela.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op https://reliefweb.int ; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op https://www.cgvs.be/nl ; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op https://www.cgvs.be/nl; OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op https://www.ochcr.org en Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020 beschikbaar op https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-020/Algmeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf, p. 37-40 en p. 59-60) blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Zoals hierboven reeds duidelijk gesteld, was u niet politiek actief en kan u geen overtuigende bewijzen aandragen dat u als vooraanstaand politiek opposant zou worden gepercipieerd.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van he Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten.

Hieraan kan nogmaals worden toegevoegd dat u legaal in het bezit van een eigen paspoort uw land heeft kunnen verlaten en er geen aanwijzingen zijn dat uw familie na uw vertrek persoonlijke problemen zouden hebben gekend met de Venezolaanse overheidsdiensten (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5)

U stelt dat u bij een eventuele terugkeer naar Venezuela vreest gearresteerd te worden omdat u in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en u daarom bij terugkeer als een landverrader zou worden gezien (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 10).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt niet dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom en de wijze waarop u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Echter, het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond.

Nogmaals dient hier te worden opgemerkt dat u legaal met eigen paspoort uw land destijds heeft verlaten en u hierbij geen problemen kende. Bovendien zijn er geen aanwijzingen (cfr. supra) dat u omwille van uw werk bij de civiele veiligheid als een opposant van het regime zou worden gezien.

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, http://curia.europa.eu; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Hoewel u zelf aanhaalt dat de economische toestand in Venezuela slecht is, u stelt dat 'heel de economie om zeep is' (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 10), dient er opgemerkt te worden dat de woning waar u woonde uw eigendom was (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4), u studies had afgewerkt en een job had in Venezuela (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4). Daarnaast werkte u ook nog op uw vrije dag in Merida als taxichauffeur om een extra centje te verdienen (persoonlijk onderhoud CGVS,

p. 4). Uit dit alles blijkt dat uw situatie niet van die aard is dat u bij terugkeer niet in uw elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op https://www.cgvs.be/nl, COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op https://www.cgvs.be/nl en COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politioneel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politioneel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politioneel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de

toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker stelt in zijn land van herkomst ernstige bedreigingen te hebben ondergaan die hebben plaatsgevonden "*in een context van erge politieke zowel als economische crisis in Venezuela, waar de onveiligheid ook verontrustend is*".

Verzoeker stelt dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging heeft omdat de *colectivos* hem mishandeld en bedreigd hebben wegens zijn toegeschreven politieke overtuigingen in de zin van artikel 48/3, § 5, van de Vreemdelingenwet. Hij betoogt dat de door hem vermelde objectieve bronnen aantonen dat de regering elke vorm van oppositie onderdrukt, "*zowel door geweld, foltering, arrestaties, plundering, als intimidatie*", en wijst erop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in zijn arrest nr. 227 665 van 21 oktober 2019 heeft gesteld dat niet alleen burgers met een specifiek profiel, zoals politieke opposanten, mensenrechtenactivisten en journalisten, maar ook anderen met een minder gedetermineerd profiel worden geviseerd en te maken kregen met geweld gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten en de "*Colectivos Chavistas*", dat iedereen die zich kritisch uit ten aanzien van het regime vervolging riskeert en dat politieke tegenstanders en demonstranten geviseerd worden door de veiligheidsdiensten. Verzoeker meent dat dit op hem, die door de *colectivos* wordt gezien als een tegenstander vanwege zijn interventie tijdens de demonstraties van de oppositie, van toepassing is. Bovendien heeft de onveiligheid volgens hem een nieuwe drempel bereikt en werd zowel door het leger, de politie, de *colectivos*, als door gewapende bendes geweld gepleegd, zonder dat slachtoffers bescherming van hun overheden kunnen verkrijgen.

Met betrekking tot de onveiligheid wijst verzoeker erop dat Venezuela het gewelddadigste land ter wereld geworden is dat niet openlijk in oorlog is en dat de COI Focus "*Venezuela – Situation sécuritaire*" van 4 april 2019, waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, de ernstige mensenrechtenschendingen op alle vlakken bevestigt. Men leest in deze COI Focus ook dat afpersing, moorden en kidnappings gewoon geworden zijn, zo stelt verzoeker, die erop wijst dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) in de bestreden beslissing erkent dat het crimineel geweld in Venezuela wijdverbreid is. Verzoeker merkt verder op dat objectieve bronnen bevestigen dat de Venezolaanse regering het monopolie op het gebruik van geweld verloren heeft en dat verschillende gewapende bendes geweld plegen in absolute straffeloosheid. Voorts zijn er "*colectivos*", die als "*véritable groupe paramilitaire du Vénézuela*" worden beschreven in voormelde COI Focus, en blijkt hieruit dat zij gesteund zijn door de regering en dat de regering geen controle meer heeft over hun activiteiten. Verzoeker verwijst in dit verband naar het artikel "*Armed Civilian Bands in Venezuela Prop Up Unpopular Président*" uit The New York Times van 22 april 2017

(stukkenbundel verzoeker, stuk 5). Verzoeker wijst er tevens op dat "*UNHCHR*" bevestigt dat er heden in Venezuela absolute en veralgemeende straffeloosheid heerst, zoals blijkt uit voormelde COI Focus.

Verder wijst verzoeker op wat kan worden gelezen in een verslag van de VN over repressie en intimidatie door de Venezolaanse regering, gepubliceerd op 4 juli 2019, en citeert hij uit een persartikel dat hierover bericht (stukkenbundel verzoeker, stuk 3, "*UN Human Rights report on Venezuela urges immediate measures to halt and remedy grave rights violations*" van OHCHR van 4 juli 2019). Verzoeker illustreert vervolgens de door de Venezolaanse regering gevoerde politiek van gewelddadige repressie van elke vorm van oppositie aan de hand van de informatie die hij bij zijn verzoekschrift voegt en waarnaar hij verwijst en voormelde COI Focus van 4 april 2019.

Met betrekking tot de politieke veranderingen en erge spanningen wijst verzoeker er onder verwijzing naar de COI Focus "*Venezuela - Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019, waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, op dat de politieke situatie zeer gespannen en absoluut onvoorspelbaar is.

Vervolgens gaat verzoeker in op de socio-economische situatie in Venezuela. Uit het geheel van de informatie waarnaar hij verwijst, en waarvan meerdere bronnen gevoegd worden bij het verzoekschrift, besluit hij dat het de Venezolaanse bevolking ontbreekt aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medische zorg en huisvesting. In geval van terugkeer naar Venezuela meent verzoeker geconfronteerd te worden met onmenselijke of vernederende levensomstandigheden in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, verwijst verzoeker naar de artikelen 2 en 3 van het EVRM en stelt hij dat de commissaris-generaal moet nagaan of zijn terugkeer naar zijn land van herkomst ten gevolge van een weigering van internationale bescherming in zijn hoofde geen risico doet ontstaan op een schending van één of meerdere fundamentele rechten. *In casu* betwist de commissaris-generaal niet dat hij Venezolaans is, zo stelt verzoeker, die verwijst naar wat hij hoger uiteengezet heeft met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie en levensomstandigheden in Venezuela.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker meent dat de motieven van de bestreden beslissing op basis waarvan hem de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd worden onvoldoende en niet draagkrachtig zijn. Hij is tevens van mening dat de commissaris-generaal "*zijn onderzoeksplicht niet op draagkrachtige wijze heeft uigevoerd*".

Verzoeker zet verder het volgende uiteen:

"*I. Verzoeker verwijst naar artikel 48/3, §5 de welke stelt dat "Bij het beoordelen of de vrees van verzoeker voor vervolging gegrond is, doet het niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de raciale. godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerk hem door de actor van de vervolging wordt toegeschreven".*
De vraag is dus niet of hij ooit politiek actief was maar of hij werd bedreigd door zijn vervolgers, de colectivos, die hem zagen als een politieke tegenstander vanwege zijn betrokkenheid als reddingswerker tijdens demonstraties van de oppositie (NPO, p. 5: « Ze dachten dat wij voor de oppositie waren. »).
De verwerende partij heeft het artikel 48/3, §5, van de Vreemdelingenwet geschonden.

II. In tegenstelling tot wat de verwerende partij suggereert, heeft verzoeker niet alleen te maken gehad met twee daden van vervolging (bestreden beslissing, p. 2: gevoel van dreiging gedurende een schieten + bedreigingen per SMS)
Verzoeker werd namelijk talrijke keren bedreigd en aan geweld onderworpen, zowel individueel als samen met zijn collega's.
« (…) »
(NPO, p. 7)

De verwerende partij, die geen rekening heeft gehouden met alle verklaringen van verzoeker, heeft haar zorgvuldigheidsplicht en artikel 48/6, §5, van de wet van 1980 – die haar verplicht om een individuele, objectieve en onpartijdige analyse uit te voeren rekening houdend met alle relevante feiten en ingediende documenten – geschonden.

III. Hoewel het waar is dat de feiten waarop verzoeker zich beroept, zich hebben voorgedaan in een context van politieke instabiliteit, hoeft er niet op te worden herhaalt, zoals hierboven werd aangetoond, dat deze politieke onzekerheid de laatste tijd nog verder is verergerd.
De verzoeker is bekend bij de colectivos en zijn vrees voor vervolging bij terugkeer en in de context van de huidige grote politieke onrust is dus gegrond.

IV. Verzoeker verklaart dat hij in het bezit was van documenten die getuigen van zijn dienstverband als reddingwerker in 2017. Hij vroeg een vriend om ze naar hem toe te sturen, maar legt uit dat de openbare diensten in de huidige gezondheidsomstandigheden stilstaan.
Hij doet zijn best om materieel bewijs van zijn werk als reddingwerker in 2017 zo snel mogelijk aan Uw Raad voor te leggen.

V. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, uit recente cijfers blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten niet hoofdzakelijk personen wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositie partij viseren.
Sinds 2014 werden meer dan 12.500 mensen gearresteerd in verband met demonstraties. Meer bepaald, alleen al in 2019, werden 2.219 mensen om politieke redenen willekeurig vastgehouden:
« (…) » (Coi focus « Venezuela - Situation sécuritaire », 04.04.2019, p. 14)
« (…) » (CEDOCA, « COI Venezuela: Country Focus », August 2020. p. 53, https://www.cgra.be/sites/default/files/rapportea/easo_coi_report_Venezuela_country_focus_20200820.pdf)
De repressie treft politieke tegenstanders, verdachte tegenstanders en zelfs voorbijgangers.

VI. Zoals de UNHCR duidelijk maakt, is het loutere feit dat verzoeker een paspoort krijgt of zijn land van herkomst verlaat met zijn paspoort duidelijk niet voldoende om zijn vrees te betwisten.
« 47. (…) » (UNHCR. Handbook on procedures and criteria for determining refugee status and guidelines on international protection. February' 2019, https://www.unhcr.org/publications/legal/5ddfcdc47/handbook-procedures-criteria-determining-refugee-status-under-195 l-convention.html)

VII. Met betrekking tot de sociaal-economische situatie van verzoeker, betwist hij dat hij niet in een mensenonwaarde situatie zou zijn in geval van terugkeer naar Venezuela.
Hoewel de verwerende partij op de hoogte is van de exponentiële inflatie in Venezuela, blijkt zij absoluut geen rekening ermee te houden, hoewel dit voor de meerderheid van burgers ondervoeding betekent.
Verzoeker bevestigt dat hij het gebrek aan levensmiddelen, aan medicijnen, zowel als de hoge onveiligheid vreest in Venezuela, en verwijst naar de middel supra dewelke bevestigt dat de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, huisvestiging ontbreekt, en dat de onveiligheid een ondraaglijk niveau bereikt heeft, zonder vooruitzicht op een verbetering van de situatie.
We verwijzen bovendien naar arresten van uw Raad van 15/01/2019 (n° 215 179 en n ° 215 179), waar de beslissing van de CGVS vernietigd wordt, omdat de « situatie turbulent en onvoorspelbaar van aard is", en dat de "situatie in Venezuela precair is inzake de veiligheidssituatie en de socio-economische context ».
We benadrukken dat de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg. en huisvestiging ontbreekt.
In casu, baseert de verwerende partij zich op verschillende verklaringen van verzoeker die uit hun context werden gehaald om te concluderen dat zijn situatie « niet van die aard is dat bij terugkeer niet in (zijn) elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien » (bestreden beslissing, p. 4).
De verwerende partij heeft nochtans de socio-economische situatie van verzoeker geenszins onderzocht gedurende zijn gehoor. Op geen enkel moment heeft de verwerende partij verzoeker specifiek ondervraagd over zijn levensomstandigheden in Venezuela en zijn eventuele moeilijkheden om in zijn basisbehoeften te voorzien.
Dit rechtvaardigt ten minste de vernietiging van de beslissing, bijzonders aangezien de zware economische crisis in Venezuela.
Verzoeker legt uit dat hij, om te kunnen overleven, 3 banen moest combineren (ambulancechauffeur, taxichauffeur en bouwvakker) en dat het zelfs onder deze omstandigheden moeilijk was om voor zijn basisbehoeften te kunnen voorzien.

Ter conclusie. heeft de verwerende partij niet met alle vereiste objectiviteit de verklaringen van verzoeker en de beschikbare informatie in verband met het land van herkomst van verzoeker behandeld in tegenstelling met artikel 48/6. §5, van de Vreemdelingenwet en haar zorgvuldigheidsplicht.
De bestreden beslissing is niet voldoende gemotiveerd in schending van artikelen 1 tot 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.
Er bestaat geen twijfel over de doodsbedreigingen die verzoeker ontving.
De vrees van verzoeker is gegrond, temeer met het oog op objectieve informatie over zijn land van herkomst.
Ter conclusie, bestaat er voldoend objectieve elementen die de nauwkeurige en eenduidige verklaringen van verzoeker ondersteunen opdat zijn asielrelaas als geloofwaardig beschouwd wordt door Uw Raad. indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.
Hierover dient de paragraaf 196 van de UNHCR Guidelines benadrukt te worden:
« 196. (…) ».
De argumentatie en redenering van verwerende partij is niet overtuigend en de bestreden beslissing is niet draagkrachtig gemotiveerd.
Verzoeker heeft een gegronde vrees voor vervolging (artikel 48/3) of loopt allerminst een reëel risico op ernstige schade (artikel 48/4, §2, a en b).
Hij dient internationale bescherming te krijgen."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift worden blijkens de inventaris de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:
"*3. UN Human Rights report on Venezuela urges immediate measures to halt and remedy grave rights violations, https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/Display-News.aspx?NewsID=24788&LangID=E*
4. CNN. Venezuela named world's most dangerous country again, poll finds. June 8, 2018. https://edition.cnn.com/2018/06/08/vworld/gallup-venezuelamost-dangerous- country-intl/index.html
5. New-York Times, "Armed Civilian Bands in Venezuela Prop Up UnpopularPresident", April 22. 2017, https://www.nytimes.com/2017/04/22/world/americas/anned-civilian-bandsin-venezuela-prop-up-unpopular-president.html
6. Amnesty International, Venezuela: Hunger, punishment and fear, the formula for repression used by authorities under Nicolas Maduro, 20/02/2019, https://www.amnesty.org/en/latest/news/2019/02/venezuela-hungerpunishment-and-fear-the-formula-for-repression-used-by-authorities-undemicolas-maduro/
7. UN Human Rights office of the high commissioner, Human rights violations in the Bolivarian republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight, june 2018, p. 35. beschikbaar op https://www.ohchr.org/Documents/Countries/VE/VenezuelaRe- port2018_EN.pdf
8. The Guardian. Fernando Albán: UN to investigate death in custody of Venezuelan politician, 09/10/2018. https://www.theguardian.com/world/2018/oct/09/femando-alban-deathvenezuela-opposition-politician-custody
9. Human Rights Watch, Venezuela: Suspected Plotters Tortured- Military Officers, Family Members Detained and Abused, 09/01/2019, https://www.hrw.org/news/2019/01/09/venezuela-suspected-plotters-tortured
10. VOA News, "Venezuela's New Anti-hate Law Derided as Censorship », 09/11/2017. https://www.voanews.eom/a/venezuela-anti-hate-law-deridedcensorship/4108673.html
11. Committee to Protect Journalists. "Venezuela's anti-hate law provides Maduro with another tool to intimidate the press", 06/02/2018, https://cpj.org/blog/2018/02/venezuelas-anti-hate-law-provides-maduro-withanot.php
12. Miami Herald. Hunger sparked by food shortages and hyperinflation is overwhelming hungry Venezuelans, 06/01/2019, https://www.miamiherald.com/news/nationworld/world/americas/venezuela/article22_3950330.html
13. The New-Yorker, "Venezuela's Food Crisis Reaches a Breaking Point", 22/02/2019. https://www.newyorker.com/news/news-desk/venezuelas-food-crisis-reaches-a-breaking-point
14. BBC News, "Venezuela power cuts: Blackouts continue as protests loom ». 09/03/2019, https://www.bbc.com/news/world-latin-america-47504722
15. The Washington Post. "Childhood, disrupted: Venezuela is in danger of losing a generation", 28/05/2019. https://www.washingtonpost.com/world/the_americas/childhood-disrupted-venezuela-is-in-danger-of-losing-a-generation/2019/05/26/748fDb3c-6136-11e9-bf24-db4b9fb62aa2_story.html?utm_term=.90539b532b45

16. Human Rights Watch. World Report 2019 - Events of 2018, Venezuela, https://www.hrw.org/world-report/2019/country-chapters/venezuela
17. UNHCR, "Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn", 9 February 2018. https://www.ohchr.org/en/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=22646&LangID=E
18. The Guardian. US aid for Venezuela arrives in Colombia, but delivery' uncertain. 1702/2019. https://www.theguardian.com/world/2019/feb/17/usaid-for-venezuela-arrives-in-colombia-but-delivery-uncertain
19. BBC News. Venezuela crisis: President Maduro's 'days numbered' - Mike Pompeo. 24/02/2019. https://www.bbc.com/news/world-latin-america47348293"

2.2.2. Bij een aanvullende nota van 11 januari 2021 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet (i) een bevestiging van ontvangst van de Civiele bescherming en rampenbestrijding van de Boliviaanse staat Merida en (ii) zelfgeschreven verslagen die per email werden gestuurd naar de Civiele bescherming en rampenbestrijding neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*". Onder "*middel*" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in het eerste middel de schending aan van de artikelen 48, 48/2 en 48/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 13 van het EVRM, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van dezelfde wet. Voorts voert verzoeker in het tweede middel de schending aan van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Deze bepaling omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. Verzoeker verduidelijkt echter niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn. Evenmin licht verzoeker toe op welke wijze hij de artikelen 1, 2 en 3 van het Handvest, waarvan hij in het tweede middel de schending aanvoert, geschonden acht.

2.3.1.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.3. Het eerste en het tweede middel zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke

rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij voor zijn komst naar België vervolgd is geweest door de Venezolaanse autoriteiten, nu (i) hij uitdrukkelijk verklaart nooit politiek actief te zijn geweest en nooit problemen te hebben gekend met de politie of de overheid in Venezuela, (ii) hij zijn bewering dat hij door de aard van zijn werk en zijn aanwezigheid in de buurt van manifestaties persoonlijk werd geviseerd door de *colectivos* geenszins kan staven met feitenmateriaal, (iii) hij na de laatste grote manifestatie, die plaatsvond op 8 mei 2017, geen problemen meer kende, en (iv) de werkbadge die hij neerlegt niet als afdoende bewijs kan gelden dat hij in 2017 nog werkzaam zou zijn geweest voor de civiele veiligheid, daar deze badge een geldigheidsduur heeft tot 31 december 2014, omdat (B) hij legaal in het bezit van een eigen paspoort zijn land heeft kunnen verlaten en er geen aanwijzingen zijn dat zijn familie na zijn vertrek persoonlijke problemen zou hebben gekend met de Venezolaanse overheidsdiensten, omdat (C) hij niet aannemelijk maakt dat de Venezolaanse autoriteiten hem bij terugkeer zullen viseren als landverrader, omdat (D) uit zijn verklaringen over zijn profiel en zijn familiale/financiële situatie in Venezuela niet kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat hij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt, en omdat (E) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze overwegingen worden in de bestreden beslissing genoegzaam toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst te hebben verlaten omwille van het feit dat hij als hulpverlener voor de civiele bescherming tijdens anti-regeringsdemonstraties persoonlijk zou zijn bedreigd door regeringsgezinde *colectivos* die hem als opposant van het regime zouden hebben beschouwd. Verzoeker vreest tevens dat hij bij terugkeer naar Venezuela door de autoriteiten als een landverrader zal worden gezien omdat hij al een hele tijd in het buitenland verblijft.

Na lezing van het administratief dossier is de Raad in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat verzoeker er niet in slaagt het bestaan in zijn hoofde van een gegronde vrees voor vervolging omwille van de door hem aangehaalde redenen aannemelijk te maken.

Wat betreft zijn bewering in Venezuela persoonlijk te zijn bedreigd omwille van de perceptie dat hij als hulpverlener tijdens manifestaties tegen de regering aan de zijde stond van opposanten, dient te worden gewezen op de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing:
"*Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u uitdrukkelijk verklaart nooit politiek actief te zijn geweest en nooit problemen te hebben gekend met de politie of de overheid in Venezuela (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8). U zou ook nooit actief hebben deelgenomen aan een manifestatie en hierbij verklaart u nogmaals niet in politiek geïnteresseerd te zijn (persoonlijk onderhoud CGVS, p.9).*
U stelt alleen dat door de aard van uw werk en uw aanwezigheid in de buurt van manifestaties u zou zijn bedreigd 'door de groep die voor het regime vuile klusjes opknapte en die dachten dat jullie voor de oppositie waren' (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5)
Dit is echter een blote bewering die u geenszins kan staven met feitenmateriaal. U haalt een aantal feiten aan die zouden zijn gebeurd in de periode april-mei 2017 toen het aantal manifestaties in de stad Merida een culminatiepunt bereikte.

Zo stelt u dat mensen in bivakmutsen zouden gezegd hebben dat jullie geen slachtoffers mochten helpen en was het tevens zo dat jullie in de buurt waren toen twee toevallige passanten bij een manifestatie werden neergeschoten (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7). Dat u in de buurt was en dat u zich daardoor bedreigd voelde, wil nog geenszins zeggen dat het geweld persoonlijk tegen u gericht was.
U verklaart terloops ook dat u zou bedreigd geweest zijn per SMS, maar legt hierover geen verdere verklaringen af (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7).
Bijkomend dient nog te worden opgemerkt dat de manifestaties zich afspeelden in de periode april-mei 2017 en dat de laatste grote manifestatie plaatsvond op 8 mei 2017. De traumatische gebeurtenissen waaraan u mogelijks werd blootgesteld en die het gevolg waren van de algemene sfeer van politieke onrust in het land, vonden allemaal plaats in deze tijdsspanne.
Nadien kende u geen problemen meer of haalde u alleszins geen persoonlijke problemen meer aan. U stelt enkel dat u en twee collega's besloten om het land te gaan omdat u vreesde voor uw leven. Ze zagen u en uw collega's niet meer als mensen die hun werk deden, maar als tegenstanders van de regering (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7).
Dat u dus persoonlijk geviseerd zou zijn is een bewering die niet gestaafd wordt met feiten. U kon het land zonder problemen verlaten, met een geldig paspoort. U kende geen problemen aan de grensovergangen en kon nog een jaar probleemloos verblijven in Peru met een werkvergunning. Op geen enkel moment zijn er indicaties dat u in een negatief daglicht zou staan van de Venezolaanse overheid of aanverwante organisaties (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7-8).
(…)
Uit voorafgaande kan worden afgeleid dat u niet persoonlijk vervolgd werd in Venezuela.
Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op https://reliefweb.int ; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op https://www.cgvs.be/nl ; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op https://www.cgvs.be/nl; OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op https://www.ochcr.org en Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020 beschikbaar op https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-020/Algmeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf, p. 37-40 en p. 59-60) blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.
Zoals hierboven reeds duidelijk gesteld, was u niet politiek actief en kan u geen overtuigende bewijzen aandragen dat u als vooraanstaand politiek opposant zou worden gepercipieerd.
Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van he Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten.
Hieraan kan nogmaals worden toegevoegd dat u legaal in het bezit van een eigen paspoort uw land heeft kunnen verlaten en er geen aanwijzingen zijn dat uw familie na uw vertrek persoonlijke problemen zouden hebben gekend met de Venezolaanse overheidsdiensten (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5)"

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om deze pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker

toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij evenwel in gebreke blijft.

Verzoeker brengt geen concrete elementen, argumenten of stukken bij op basis waarvan kan worden aangenomen dat hij in Venezuela door de *colectivos* daadwerkelijk werd gepercipieerd als een tegenstander van het regime en het voorwerp uitmaakte van persoonsgerichte vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, dan wel dat hij bij terugkeer naar Venezuela om die reden zal worden geviseerd door de autoriteiten of de *colectivos*. Hij blijft immers in wezen steken in het louter poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van zijn verklaringen, het uiten van blote beweringen wat betreft zijn vermeende perceptie als opposant en het verwijzen naar de algemene situatie in Venezuela, waarmee hij echter de bevindingen van de commissaris-generaal niet ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

Waar hij betoogt dat het loutere feit dat hij zijn land van herkomst verlaten heeft met zijn paspoort duidelijk niet voldoende is om zijn vrees te betwisten, gaat verzoeker eraan voorbij dat deze vaststelling slechts één van meerdere argumenten is op basis waarvan de commissaris-generaal terecht besluit dat hij in Venezuela niet wordt vervolgd of geviseerd. De bestreden beslissing dient te worden gelezen als een geheel en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich deze beslissing kunnen schragen.

De door verzoeker in het tweede middel aangehaalde cijfers betreffende personen die omwille van hun deelname aan demonstraties dan wel om andere politieke redenen willekeurig werden vastgehouden doen niets af aan de individuele beoordeling *in casu*, op grond waarvan niet kan worden aangenomen dat hij voor zijn vertrek uit Venezuela omwille van zijn (vermeende) politieke opvattingen of activiteiten specifiek werd geviseerd of vervolgd. In de bestreden beslissing kan overigens nergens worden gelezen dat uitsluitend burgers met een specifiek profiel worden geviseerd. Wel wordt daarin onder verwijzing naar objectieve informatie op goede gronden gesteld dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, waarbij een aantal risicoprofielen worden opgesomd. Uit de beschikbare informatie blijkt verder niet dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of (vermeende) sympathie voor de oppositie *ipso facto* leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Zelfs indien wordt aangenomen dat verzoeker omwille van zijn aanwezigheid op manifestaties en de hulp die hij zou hebben geboden aan gewonde demonstranten door de ordetroepen of *colectivos* zou zijn gepercipieerd als opposant van het regime, *quod non*, dan nog toont hij niet aan dat hij om die reden actueel dreigt te worden vervolgd of bedreigd. Immers, de laatste grote manifestatie waarbij hij aanwezig was in zijn hoedanigheid van hulpverlener dateert van 8 mei 2017 en niettegenstaande verzoeker verklaart dat hij en twee collega's besloten om het land te verlaten uit vrees voor hun leven, is hij er pas vertrokken op 22 februari 2018 en heeft hij in tussentijd geen persoonlijke problemen meer gekend in verband met zijn vermeende politieke kleur. Op basis van de door hem aangehaalde feiten kan allerminst worden besloten dat verzoeker voor zijn komst naar België specifiek in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond.

Evenmin kan op basis van deze feiten dan wel op basis van het loutere feit dat hij Venezuela verlaten heeft en in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend worden aangenomen dat verzoeker actueel bij de Venezolaanse autoriteiten of de *colectivos* bekend of geregistreerd staat als opposant van het regime. In zoverre verzoeker de vrees heeft dat hij door de Venezolaanse autoriteiten als landverrader zal worden gezien omwille van zijn verblijf in het buitenland of omdat hij in België een verzoek om internationale bescherming indiende, verwijst de Raad naar de volgende terechte motieven in de bestreden beslissing, die door verzoeker ongemoeid worden gelaten, en gehandhaafd blijven:
"*Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt niet dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.*
Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom en de wijze waarop u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Echter, het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan

worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.
Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling.
De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond.
Nogmaals dient hier te worden opgemerkt dat u legaal met eigen paspoort uw land destijds heeft verlaten en u hierbij geen problemen kende. Bovendien zijn er geen aanwijzingen (cfr. supra) dat u omwille van uw werk bij de civiele veiligheid als een opposant van het regime zou worden gezien.
Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing."

Gelet op het geheel van bovenstaande motieven is de Raad in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat verzoeker geen feiten of elementen aanvoert op basis waarvan dient te worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde. Verzoeker doet aan dit oordeel geen afbreuk door in het eerste middel zonder meer te verwijzen naar het standpunt van UNHCR over de toepassing van het Verdrag van Genève in een situatie van gewapend conflict en geweld, alsook naar algemene informatie over repressie door het Venezolaanse regime, zonder dit *in concreto* te betrekken op zijn persoonlijke situatie, laat staan toe te lichten in welke zin hierdoor een ander licht wordt geworpen op de hoger weergegeven pertinente vaststellingen en overwegingen.

Verzoeker heeft geen documenten neergelegd die de voorgaande appreciatie van zijn vluchtmotieven kunnen wijzigen. Zijn paspoort, identiteitskaart, het bewijs van zijn scholing en zijn werkkaart hebben betrekking op zijn identiteit, scholing en werkzaamheden, elementen die *in casu* niet ter discussie staan.

Wat betreft de bij de aanvullende nota van 11 januari 2021 gevoegde bevestiging van ontvangst van de Civiele bescherming en rampenbestrijding van de Boliviaanse staat Merida en de door verzoeker zelf geschreven verslagen die per mail werden gestuurd naar de Civiele bescherming en rampenbestrijding, dient te worden vastgesteld dat deze stukken niet zijn voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor ze dan ook niet in overweging worden genomen.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Venezuela.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat op basis hiervan niet kan worden besloten dat hij in zijn land van herkomst wordt geviseerd door de autoriteiten of de *colectivos*.

In de mate dat verzoeker zich baseert op de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat "*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*
a) de Staat;
b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;
c) niet-overheidsactoren (…)"

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming – waarvan artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo stelt het Hof van Justitie:
"*In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (…) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd*."
(HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Deze situatie blijkt louter het gevolg te zijn van een complex geheel van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijzen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op "*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit kan alvast niet blijken uit zijn bewering "*dat hij, om te kunnen overleven, 3 banen moest combineren (ambulancechauffeur, taxichauffeur en bouwvakker) en dat het zelfs onder deze omstandigheden moeilijk was om voor zijn basisbehoeften te kunnen voorzien*". Overigens kan nergens uit verzoekers verklaringen blijken dat hij ooit als bouwvakker een inkomen genereerde. Verzoekers verwijzing naar twee arresten van de Raad is in dezen niet dienstig, nu rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)) en verzoeker bovendien niet *in concreto* aantoont dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vermelde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviseerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Venezuela zou hebben gekend.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoeker *in concreto* dient aan te tonen dat er wat hem betreft in zijn land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar hij in gebreke blijft.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Het Hof van Justitie heeft reeds uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014 (GK), *Diakité*, C-285/12).

Uit de informatie die voorligt, blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is. Het betreft hier voornamelijk politioneel dan wel crimineel geweld dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Dit politioneel en crimineel geweld kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd in het arrest *Diakité*.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolivar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. Verzoeker is evenwel niet van een van deze gebieden afkomstig.

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier kan niet worden afgeleid dat thans in de Venezolaanse deelstaat Merida, waarvan verzoeker verklaart afkomstig te zijn, een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont dit ook niet aan.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.8. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
C. VAN DEN WYNGAERT	D. DE BRUYN